

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 21489-05-18 ארמיאס ואח' נ' נטע ואח'

לפני כבוד השופטת בכירה דורית קוברסקי

התובעת:

רותי ארמיאס

ע"י עו"ד שטנגר ו/או עו"ד פנטילט

נגד

הנתבע ושולח ההודעה לצד ג':

1. ישראל נטע

ע"י עו"ד רוור

הנתבע וצד ג':

2. אהוד בן עזר

ע"י עו"ד לוונטל

פסק דין

רקע

1. התובעת, רותי ארמיאס (להלן: "ארמיאס"), ילידת הארץ, בת העדה האתיופית, התגוררה בקיבוץ בארי (להלן: "הקיבוץ"). במהלך שהותה בקיבוץ ובמסגרת תוכנית תל"מ (תעסוקה, לימודים, מגורים) עבדה כמטפלת בגן הילדים. הנתבע 1, ישראל נטע (להלן: "נטע"), חבר קיבוץ, חיבר שיר הנקרא "אלישע יקירי", (להלן: "השיר", נספח א לתצהיר ארמיאס), עת צפה בארמיאס מרחוק. את השיר נטע שלח לנתבע 2 אהוד בן עזר (להלן: "בן עזר"), סופר ומשורר ועורך של 'מכתב רשת' (ניוזלטר), המספק במה ליצירות ספרותיות שלו ושל אחרים. בן עזר פרסם את השיר לתפוצת מנויי הניוזלטר שלו.

2. אלה מילות השיר:

"אלישע יקירי אוויל משריש שכמוך, אתמול בבוקר עם כוס הקפה הראשון בחדר האוכל הקיבוצי רותי ארמיאס טיגנה חביתה, עמדה וטיגנה חביתה בוקר, בטייטס ההיסטרי שלה. מאתיופיה רותי באה ושפתיים לה הכי יפות בעולם ושקדי עיניה הכי יפות בעולם והתחת שלה הכי מפואר בכל עולם כולו ואין לו פחד כלל עומדת ומטגנת חביתה לצד ראובן קלמן הישיש האדיוטי. אלישע יקירי, ההן החיים יפים, תגיד, יא אוויל משריש שכמוך. וביומון המקומי היה כתוב: פרויקט תל"מ (תעסוקה לימודים מגורים) – הוקם למען שילוב בני העדה האתיופית בחיי החברה והעבודה בישראל. בארי מלווה את הפרויקט הראוי והחשוב הזה ומקציבה לו סיוע כספי. ערגה זוהר ונעמה חדד ילוו את החניכים. ואולי דווקא היה ראוי וחשוב לנסח את ההחלטה כך: על

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 21489-05-18 ארמיאס ואח' נ' נטע ואח'

רקע הסונטות האיטלקיות של בך, ובהתאם לאחוזה האלכוהול בדם, ועל
פי הקריטריונים של המצוינות שאותם הציבה רותי ארמיאס (איזה
פקיד סוכנות אידייטי קרא לה רותי. רותי קחי לגורן אותי)
המזכירות רואה לנכון, עם הטייטס ההיסטרי והחביתה של ארוחת
הבוקר, לאפשר לראובן קלמר הישיש האידייטי ולישראל נטע (שגם
הוא כבר די אידייטי) להביט בערגה על התחת האתיופי של רותי
ארמיאס בטייטס פרחוני, על הבוקר, עם השפתיים הכי יפות בעולם.
ולעולם ינעם" (להלן: "השיר", נספחים א, ב לתצהיר ארמיאס).

טענות הצדדים

3. על פי האמור בתביעה, פרסום השיר הכולל ביטויים מבזים ומשפילים מהווה לשון הרע על
פי חוק איסור לשון הרע תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק") ומהווה גם הטרדה מינית בהתאם
לסעיף 3(5) לחוק למניעת הטרדה מינית תשנ"ח-1998, ועוולות על פי פקודת הנזיקין
(סעיפים 35, 36, 63). נטע ובן עזר חבים ביחד ולחוד בסכום התביעה שהועמדה על סך
500,000 ₪.

4. במסגרת הגנתו נטע הכחיש את הטענה שיש לראות בפרסום השיר לשון הרע על פי החוק.
לשיטתו, השיר מהלל את יופיה של ארמיאס מרחוק, ומהווה העצמה נשית והאדרת היופי
הנשי באשר הוא. נטע גם הוסיף שמשוררים דגולים השתמשו בפרטים גראפיים וארוטיים
ביחס לנשותיהם והדבר לא היווה לשון הרע. מדובר אפוא ביצירה ספרותית החוסה תחת
חופש הביטוי וחופש היצירה, ולחלופין, תחת ההגנות הקבועות בסעיפים 13-16 לחוק. בכל
מקרה, השיר פורסם בשנת 2013, מאז חלפו שש שנים, ולארמיאס לא נגרם נזק כלשהו
בעקבות פרסומו. מיד לאחר פנייתה של ארמיאס, הפרסום הוסר מאתר האינטרנט של
הניוזלטר, והוצעה גם התנצלות אישית ופומבית באתר בו פורסם, אלא שארמיאס לא
הסתפקה בכך.

5. בכתב ההגנה שבן עזר הגיש הוא הבהיר שמדי מספר שבועות ובהתנדבות הוא שולח את
הניוזלטר למספר עוקבים ובו יצירות פרי עטו ופרי עטם של אחרים הראויים לפרסום; בכך
הוא מעודד כתיבה וקריאה של יצירות של אנשים שאינם זוכים לתהודה. בן עזר עובר על
החומר בעין של עורך ספרותי ולשוני, אך איננו מתערב בתכנים עצמם לרבות בתכנים
מטאפוריים. במקרה זה מדובר בטקסט שנכתב כמעין הרהור, הזיה, העלאה של זרם
מחשבות על הכתב, הכל בעיניו של חבר קיבוץ מתוסכל, מריר ומבוגר. על כן אין לראות
במילות השיר משום לשון הרע. לחלופין נטען שאפילו וייקבע שמדובר בלשון הרע, עומדת
לו הגנת תום הלב לפי סעיף 15(1) לחוק. כמדיניות שיפוטית אין להטיל על בעל פורום

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 21489-05-18 ארמיאס ואח' נ' נטע ואח'

- 1 שמספק פלטפורמה למשוררים וסופרים אחריות כלשהי בגין פרסום פוגעני, וזאת בין היתר
2 על מנת שלא ליצור הרתעת יתר שתפגע ברוח רשת האינטרנט (ת.א (ת"א) 37692/03 יצחק
3 סודרי נ' אנון שטלריד, מיום 1.8.05, פורסם בנבו; א' (כ"ס) 7830/00 בורוכוב אנון נ'
4 פורן אלישי, מיום 14.7.02 פורסם בנבו). בכל מקרה מיד לאחר פנייתה של ארמיאס הוא
5 פעל על פי נוהל 'הודעה והסרה' ומיד הסיר את השיר מהרשת (א' (ת"א) 64045/04 "על
6 השולחן" מרכז גסטרונומי בע"מ נ' אורט ישראל, מיום 10.5.07, פורסם בנבו).
- 7
- 8 6. במסגרת כתבי התשובה שארמיאס הגישה היא חידדה את העובדה שדבר הפרסום ותוכנו
9 לא הוכחו ועל כן על הנתבעים רובץ הנטל להוכיח שההגנות הקבועות בחוק חלות עליהם.
10 באופן כוללני ובעלמא נטען כי הפרסום מוגן בהתאם לסעיפים 13-16 לחוק, אלא שההגנה
11 היחידה ביחס ליצירה ספרותית היא הגנת תום הלב לפי סעיף 15(6), שעניינה ביקורת על
12 יצירה ספרותית. יש גם לדחות את טענת הגנת תום הלב של בן עזר לפי סעיף 15(1) לחוק.
13 שמה של ארמיאס, לרבות פרטים מזהים אודותיה (חיה בקיבוץ בארי ומתנדבת בפרויקט
14 תל"מ) הוזכר מספר פעמים ועל כן דרושה מידה לא מועטה של עצימת עיניים ואדישות ו/או
15 היתממות בכדי להתעלם מעובדות אלה. בן עזר יכול היה לפני הפרסום, וללא כל מאמץ
16 לפנות לנטע ולברר האם ארמיאס היא אישה בשר ודם והאם נתנה את הסכמתה לפרסום.
17 מחדלו איננו מתיישב עם הגנת תום הלב.
- 18
- 19 7. בן עזר גם הגיש הודעת צד ג כלפי נטע, במסגרתה חזר על עיקרי הגנתו והדגיש שאיננו מכיר
20 את ארמיאס ובניגוד לנטע הוא לא היה מודע לכך שמדובר באדם אמיתי, ועל כן במידה
21 ובית המשפט יחייבו בפיצוי כלשהו, על נטע חלה החובה לשפותו, שכן נטע "הפילו בפח".
- 22
- 23 8. נטע הגיש כתב הגנה להודעת צד ג בו חזר על כתב הגנתו והוסיף שבתום לב מוחלט מתוך
24 אמונה כי שירו הוא אקט אומנותי, שלח אותו לבן עזר, והוא מרצונו החליט לפרסמו מבלי
25 שטרם לבדוק תחילה עימו אם ארמיאס היא אישה פרי דמיונו בלבד.
- 26
- 27 **דיון**
- 28 **עולת לשון הרע**
- 29 9. מספר לא מבוטל של הלכות חזרו והדגישו את הערך החשוב לשם טוב. פרסום המכיל לשון
30 הרע יש בו כדי לפגוע במכלול חייו של מי שנפגע מהפרסום. הוא עלול לפגוע בקשרים
31 האישיים, בדרך המקצועית ובעיקר להשפילו ולבזותו בעיני אחרים. החוק מגן על כל אדם
32 מפני פגיעה בשמו הטוב וכדברי כב' השופט ברק בעניין אבנרי: "כבוד האדם ושמו הטוב
33 חשובים לעיתים לאדם כחיים עצמם והם יקרים לו לרוב יותר מכל נכס אחר" (ע"א 214/89
34 אבנרי נ' שפירא מיום 22.10.89, פורסם בנבו).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 21489-05-18 ארמיאס ואח' נ' נטע ואח'

10. ארמיאס העידה, שהחל מהרגע שהתגלה לה לראשונה דבר פרסומו של השיר, לרבות כלל הדברים המכפיישים, המבזים והמביישים שבו, היא הזדעזעה ונפגעה עד עמקי נשמתה וחרב עליה עולמה. על כך גם חזרה במסגרת חקירתה הנגדית. (עמ' 6 ש' 1-2, 25-26, 32, עמ' 7 ש' 11). מנגד, נטע אמנם אישר במסגרת חקירתו הנגדית שהוא מבין שהוא פגע בה ובדיעבד היה מעדיף שבאתר השם יהיה בדוי (עמ' 11 ש' 31), אך חזר על כך שמדובר ביצירה ספרותית המהווה העצמה נשית והאדרת היופי באשר הוא. בתמיכה לעדות נטע, הוסיף בן עזר שיש לראות את היצירה כאבסטרקטית, מעין הרהור, הזיה, או סתם העלאה של זרם מחשבות על הכתב בעיניו של חבר קיבוץ מתוסכל, מריר ומבוגר. לשיטתם, מספר לא מבוטל של יוצרים השתמשו בביטויים ארוטיים ואין בעובדה זו לכשעצמה כדי לקבוע שמדובר בלשון הרע.
11. ככלל, חופש הביטוי פורס את מצודתו גם על הביטוי האמנותי, לרבות יצירות ספרותיות, ברם לא מדובר בזכות מוחלטת, אלא בזכות שמתנגשת עם הזכות לפרטיות. על כפות המאזניים החוקתיות, יגבר כוחו של חופש הביטוי במקרה של פגיעה קלה או ביוניית בזכות לפרטיות, אך כאשר מדובר בפגיעה קשה בליבת הפרטיות, אין להעדיף את חופש הביטוי וחירות היצירה. (ע"א 8954/11 פלוני נ' פלונית, מיום 24.4.14, פורסם בנבו). כאשר מדובר בדמות ציבורית, המשקל שיש להעניק לזכות לשם טוב נחלש במידה מסוימת (ע"א 4534/05 רשת שוקן נ' הרציקוביץ, מיום 4.3.04, פורסם בנבו, ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי, מיום 4.8.08, פורסם בנבו), ויש גם לקחת בחשבון אם מדובר בעניין בעל חשיבות ציבורית (ע"א 752/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך, מיום 8.2.12, פורסם בנבו (להלן: "פס"ד דיין")) ואת עלות המניעה של הנזק אל מול הפגיעה בשמו הטוב של אדם.
12. אני מקבלת את גרסתה של ארמיאס וקובעת שהשיר מהווה לשון הרע כלפיה. ארמיאס, כאדם פרטי, אוזכרה בשיר ואף ניתנו פרטי זיהויה. המבחן לקיומו של "לשון הרע" הוא מבחן אובייקטיבי של האדם הסביר (ע"א 466/83 אג'מיאן שאהה נ' הארכיהגמון יגישה דרדיאן, מיום 9.1.86, פורסם בנבו) ובמובן זה כוונתם הסובייקטיבית של נטע ובן עזר אינה רלוונטית (ע"א 723/74 "הארץ" נ' חברת החשמל, מיום 24.2.77, פורסם בנבו; ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, מיום 30.7.89, פורסם בנבו). למקרא מילות השיר, לרבות מאפייניו המיניים והאתניים, אני קובעת שהביטויים המופיעים בו הם פוגעניים ומעליבים ועונים להגדרה בסעיף 1 לחוק. זכותה של ארמיאס לשם טוב איננה נסוגה מפני הזכות לחופש הביטוי של נטע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 21489-05-18 ארמיאס ואח' נ' נטע ואח'

ההגנות בחוק (סעיפים 13-16 לחוק)

13. נטע טען באופן כוללני שיש להחיל את ההגנת סעיפים 13-16 לחוק היות ומדובר ביצירה ספרותית. אקדים ואומר, שביחס לסעיף 14 לחוק לא נטען דבר וחצי דבר ולכן יש לדחות כבר בשלב זה את ההגנת "אמיתות הפרסום". אין גם לראות בפרסום עניין ציבורי, או כנושא אשר ידיעתו ברבים רלוונטית להגשמת מטרה ציבורית (סעיף 15(4) לחוק), הפרסום גם איננו דבר ביקורת על יצירה ספרותית או אומנותית.

הגנת תום הלב – סעיף 15 לחוק

14. ההגנת תום הלב הקבועה בסעיף 15 לחוק קמה לנתבע בהתקיים שני תנאים מצטברים: שהפרסום נעשה בתום לב ושמתקיימת לפחות אחת מהנסיבות המנויות בסעיפי המשנה של הסעיף, בהם ניתן ביטוי לאינטרסים שונים הראויים להגנה (פס"ד דיין). החלופות שבסעיפי המשנה משקפות קשת רחבה של נסיבות לפיהן אף אם לא הוכח תנאי של אמת בפרסום, מוצדק שהמפרסם ייהנה מהגנה, על אף הפגיעה בשמו הטוב של הנפגע. חובת תום הלב הקבועה בסעיף 15 מערבת אלמנטים סובייקטיביים ואובייקטיביים. על אופיו המעורב של תום הלב ניתן ללמוד מסעיף 16 לחוק הקובע חזקות הניתנות לסתירה.

15. נטע, היה מודע להשלכות הפרסום כפי שאישר גם במסגרת חקירתו הנגדית (עמ' 11 שו 23, עמ' 12 שו 6). עובדה היא שבשיר אחר פרי עטו הסתפק בציון הכינוי "ד"ר ש, מנהלת החפירות" (נספח ד1 לתצהיר ארמיאס) ובפרט כאשר בחר לפרסם בספרו 'הלכתי על האדמה כמו שהולכים על פני המים' ובעיתון 'הארץ' גרסה שונה במסגרתה הסווה וטשטש את פרטי הזהויה כך שאת ארמיאס כינה "רותי אדינרי" ואף טשטש את זיהוים של הדמויות הנוספות והשמיט כליל את שם הקיבוץ (נספחים ד2-ד3 לתצהיר ארמיאס). נטע הסכים שיתכן שהסיבה לטשטוש הזהויות בכל הנוגע לפרסום השיר בעיתון 'הארץ' היא היקף הפרסום (עמ' 12 שו 1). בנסיבות אלה ההגנת תום הלב לא עומדת לו.

16. ההגנת תום הלב גם איננה עומדת לבן עזר. כעדותו, הוא עורכו של כתב העת, המתפרסם ומופץ במרשתת ובאתר באמצעות דיורר ישיר לכמה מאות ועד אלף מנויים (עמ' 12, ש' 14, 18, עמ' 14 ש' 32). אמנם, אין מדובר במערכת עיתון, אך כן באתר המספק לדוברים את הפלטפורמה לפרסם את הגיגיהם וכעורכו, חלה עליו חובה לבדוק ולסנן את החומרים המתפרסמים בו. בן עזר הסכים עם האמור לעיל כאשר העיד במסגרת חקירתו הנגדית שהוא נזהר בעריכה שהוא מבצע כמו למשל במקרה של 'פוצ'י', אשר שלח לו כמה פרקים בו מוזכרים אנשים אמיתיים, הוא ביקש את הסכמתם טרם הפרסום. "כשיש אייטם עם אור אדום, אני לא מפרסם. אבל זה נראה לי תמים לחלוטין" (עמ' 17 שו 5-1). בן עזר אמנם איננו הבעלים של האתר, אך לגביו מתקיימים מאפיינים של שליטה ועריכה, גם אם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-21489 ארמיאס ואח' נ' נטע ואח'

בהיקפים מוגבלים, בתוכן הפרסומים שנעשים בניוזלטר (ע"א (ת"א) 51326-10-15 ד"ר
יצחק יעקב ליבנה נ' ליגמנט בע"מ, מיום 26.9.16 פורסם בנבו). בנסיבות דנן ובפרט שהשיר
מכיל ביטויים מיזוגניים, סקסיסטיים וגזעניים, בן עזר יכול היה לכל הפחות לנטע
כדי לברר האם מדובר באישה בשר ודם אם לאו. הימנעותו מבדיקה כה פשוטה איננה
מתיישבת עם הגנת תום הלב.

17. מכלול האמור לעיל מוביל למסקנה שהגנות החוק אינן חלות על המקרה דנן. נטע ובן עזר
חבים כלפי ארמיאס, אם כי חבותו של נטע כותב השיר גדולה יותר. על כן אני מחייבת את
נטע בשיעור של 70% מהפיצוי ואת בן עזר בשיעור של 30%.

פיצויים

18. על פי הגישה המקובלת בפסיקה, מטרתם המרכזית של הפיצויים בדיני הניזקין ככלל היא
השבת המצב לקדמותו. בהקשר זה, הפיצוי בגין לשון הרע נועד להשיג שלושה יעדים:
לעודד את רוחו של הניזוק, לתקן את הנזק לשמו הטוב ולמרק את זכותו לשם הטוב שנפגע
בגין לשון הרע. לצורך השגת יעדים אלה, אין די בפיצוי סמלי בלבד, אך מנגד הפיצוי לא
נועד להעשיר את הנפגע אלא לפצות על הנזק שנגרם (רע"א 4740/00 אמר נ' יוסף מיום
14.8.01 פורסם בנבו). לצד מטרה עיקרית זו, פסיקת פיצויים עשויה לשרת תכליות נוספות
בעלות היבטים ציבוריים החורגים מיחסי הפוגע והנפגע כגון הענשת מעוולים על
התנהגותם הפסולה והרתעתם של מעוולים פוטנציאליים מביצוע עוולות בעתיד. בהקשר
של פסיקת פיצויים בגין לשון הרע נקבע, בפרט בנוגע לפיצויים ללא הוכחת נזק לפי סעיף
7א לחוק, כי יש בפסיקתם משום מגמה עונשית ומגמה מחנכת ומרתיעה כאחד, שנועדה
להעניש מפרסמים ולהחדיר לתודעת הציבור את הרעיון לפיו שמו הטוב של האדם אינו
הפקר (רע"א 1700/10 דוביצקי נ' שפירא (20.5.2010) סע' י-יב והאסמכתאות שם; רע"א
10520/03 בן גביר נ' דנקנר מיום 12.11.2006, פורסם בנבו).

19. אומנם החוק קובע פיצוי ללא הוכחת נזק (סעיף 7א(ב) ו-7א(ג), אך בית המשפט איננו
מחוייב בסכומים שנקבעו בו שכן מדובר בסכומי 'תקרה' ולבית המשפט שיקול דעת
להתאים את הפיצוי לנסיבות הספציפיות הנדונות. הפסיקה התוותה שיקולים שיש להביא
בחשבון; בין היתר נקבע שיש להתחשב בטיב הפרסום, היקפו, אמינותו, מידת פגיעתו
והתנהגותו של המזיק. (רע"א 4740/00 לימור אמר נ' אורנה יוסף דלעיל).

20. אין חולק גם על פי עדות נטע ובן עזר שהשיר הגיע למספר מנויים שנע בין כמה מאות (עמ'
12 שו 14) לאלף מנויים (עמ' 14 שו 32). עם זאת, לא כל המנויים קוראים את כתב העת
מתחילתו ועד סופו (עמ' 17 שו 24). מאז פרסומו של השיר חלפו 7 שנים ואין ולו בדל של

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 21489-05-18 ארמיאס ואח' נ' נטע ואח'

ראיה אודות מאן דהוא שקרא את השיר ופנה לארמיאס בעקבות כך. בן עזר העיד שבדרך כלל הוא מקבל תגובות על דבר פרסום ובמקרה זה לא קיבל שום תגובה מאף אחד (עמ' 17 שו 28). הימנעותה של ארמיאס מהבאת ראיה כלשהי בעניין זה צריכה להיזקף לחובתה (ע"א 2275/90 לימה נ' רוזנברג מ"ז (2) 614-615; וע"א 465/88 הבנק למימון ולסחר בע"מ נ' מתתיהו מ"ה (4) 651,658; ע"א 2493/07 קופת חולים של ההסתדרות הכללית נ' אבילפזוב (מיום 7.9.09, פורסם בנבו); רע"א 4047/18 פלונית נ' המרכז הרפואי ת"א ע"ש סוראסקי (מיום 6.11.18, פורסם בנבו). בנוסף, מיד עם פנייתה של ארמיאס ביום 11.3.18 נטע ובן עזר הסירו את הפרסום והציעו התנצלות אישית ופומבית באתר (נספח א לתצהיר נטע ונספח 3 לתצהיר בן עזר) אלא שארמיאס, כעדותה לפניי, סברה שהתנצלות בלבד איננה מספיקה (עמ' 10 שו 10). יש גם לקחת בחשבון שסכום התביעה מופרך ומוגזם ובכל מקרה איננו עולה בקנה אחד עם החוק. תוך התחשבות בפגיעתה של ארמיאס ובהתאם לשיקול דעתי ומתווה הפסיקה, אני פוסקת סך של 25,000 ₪ כפיצוי ללא הוכחת נזק. נטע ישלם 17,500 ₪ ובן עזר ישלם 7,500 ₪.

21. מכאן יש לדון בהודעת צד ג' שנטע הגיש נגד בן עזר היות ולשיטתו הוא "הפיל אותו בפח" כאשר לא אמר לו שמדובר בדמות אמיתית.

הודעת צד ג'

22. אני דוחה את הודעת צד ג' שהגיש בן עזר. סבורני שבן עזר לא הוכיח שנטע בכוונת מכוון התכוון להכשילו. נטע אומנם ידע שמדובר בדמות אמיתית ולא הפנה את תשומת ליבו של בן עזר לכך, אך כאמור, גם על זה האחרון חלה חובה כמפרסם. השיר פורסם באמצעות הפלטפורמה של בן עזר ובוודאי שלנטע לא הייתה כוונה או סיבה "להפיל" את בן עזר "בפח". נטע אמנם הצטער על מה שקרה (עמ' 13 שו 24), אך אין בכך כדי לקבוע שעליו לשפות את בן עזר בסכום שנפסק כנגדו.

החוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998

24. ארמיאס גם טענה שבנוסף יש לפצותה גם על פי חוק למניעת הטרדה מינית. סעיף 3(5) לחוק זה מגדיר הטרדה מינית גם "התייחסות מבזה או משפילה המופנית לאדם ביחס למינו או למיניותו, לרבות נטייתו המינית". הטרדה מינית היא פגיעה בכבוד האדם, בחירותו, בפרטיותו ובזכותו לשוויון. היא פוגעת בכבודו העצמי ובכבודו החברתי של המוטריד. היא משפילה ומבזה את אנושיותו, בין היתר על ידי התייחסות אל האדם כאל אובייקט מיני לשימוש של המטריד. הטרדה מינית שוללת את האוטונומיה של המוטריד ואת שליטתו בגופו ומנייתו ופולשת לפרטיותו (תא (ת"א) 110984/01 אורנה זיו נ' עיריית תל אביב – יפו (מיום 29.6.03, פורסם בנבו). אמנם יש לפרש "התייחסות" במובן הרחב כך

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 21489-05-18 ארמיאס ואח' נ' נטע ואח'

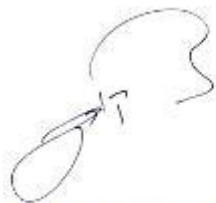
1 שהיא איננה כוללת רק התייחסות פיזית ישירה, אלא גם הטיית תשומת ליבו של האחר,
2 לרבות מסר ביחס למינו או מניותו של אדם. אך בענייננו, פרשנות מרחיקת לכת כזו חוטאת
3 למטרת החוק ואין לקבלה; בין נטע לארמיאס לא היה כל קשר ישיר או עקיף, ודאי לא
4 התקיימו יחסי מרות, ואף ארמיאס לא חשה בזמן אמת מוטרת באופן כלשהו שכן לא
5 פנתה לאיש ולא הגישה תלונה למשטרה ת.א (ביש"א) 29880-08-13 **פלונית נ' רון אהרון**
6 **קובי**, מיום 17.4.16, פורסם בנבו). אוסיף שטענות בדבר עוולות לפי פקודת הניזקין נזנחו
7 בסיכומים ועל כן אין מקום לדון בהם (ע"א 172/89 **סלע חברה לביטוח בע"מ נ' סולל בונה**
8 **בע"מ**, מיום 1.2.93 פורסם בנבו; ע"א 7919/11 **חברת מעדני הצפון בע"מ נ' יהודה גואטה**,
9 מיום 16.6.13 פורסם בנבו). על כן אני דוחה את טענותיה הנוספות של ארמיאס.

סוף דבר

10
11
12 25. אני מחייבת את נטע לשלם לארמיאס 17,500 ₪ ואת בן עזר בסך 7,500 ₪. על הסכומים
13 הנ"ל יש להוסיף הפרשי הצמדה וריבית מיום הגשת התביעה ועד התשלום בפועל ובצירוף
14 שכ"ט עו"ד בסך 7,000 ₪. לעניין האגרה, נוכח הפער המרקייע שחקים בין סכום התביעה
15 המופרך לכשעצמו, לבין מה שנפסק, אני מחייבת את הנתבעים בסך 1,500 ₪ בלבד. שכר
16 הטרחה והאגרה ישולמו בהתאם לחלקם היחסי כאמור בסעיף 17 לפסק הדין. אני דוחה
17 את ההודעה לצד ג' ללא צו נוסף להוצאות.

18
19
20
21
22 ניתן היום, כ"ב אדר תש"פ, 18 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.
23

24
25
26
27

דורית קוברסקי, שופטת בכירה